

PHẦN 3 – MA TÂM HỒI HAI MƯƠI LĂM

Đồ Vô Dụng

Lan Lan ơi...

oOo

Thần Phong Bảo là lẽ sống của dòng họ Điện.

Bây giờ thì tòa thành ấy đang cháy rừng rực trước mắt Điện Phi Long.

Chàng đứng sững trước cửa tử đường hét lên một tiếng, rồi lao mình vào biển lửa.

Máu tanh nồng, thịt cháy khét lẹt.

Là máu người, là thịt người...

Là máu thịt của những người thân yêu.

Tam sư huynh mỗi mảnh một nơi.

Lục sư đệ bay mất một nửa khuôn mặt khô ngô tuần tú.

Còn tám thân mười ngày chưa được nghỉ của đại sư huynh bây giờ đã rũ xuống, nghỉ ngơi vĩnh viễn.

Con đường dẫn tới đại điện trải đầy xác người, càng lúc càng nhiều, nằm chồng chéo lên nhau. Có vẻ như họ đều bị dồn vào tòa nhà ấy.

Quả nhiên đại điện huy hoàng ngày nào bây giờ thay thành đồng, sơn thiếp vàng tan hoang, hùng phong một thuở cũng đang lụi tàn theo ngọn lửa cường liệt.

Giữa đại điện có một người đang đứng sừng sững, thân thể tả tơi, máu nhuộm đỏ, chảy xuống thành vũng lớn dưới chân. Nhưng người đó chưa chết, còn mở miệng gọi lên một tiếng thống thiết:

- Ngũ đệ!

Điền Phi Long không nhận ra là ai, người đó lại khàn khàn gọi tiếp:

- Là nhị sư huynh đây. Các huynh đệ chết hết rồi mà ta chưa chết.

Ông cười lên một tràng thê lương:

- Họ đều anh dũng mà chết.

Điền Phi Long sững sờ, người đó tuy đã biến dạng đến mức thảm hại, nhưng quả thực chính là nhị sư huynh. Chàng nhào đến, đỡ lấy bờ vai nát bấy, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đầy những vết cắt sâu hoắm. Chàng không nói được gì, chỉ khò khè trong họng, đôi mắt đỏ sọng cứ trợn trừng trừng nhìn sư huynh càng lúc càng yếu.

Vũ Trấn Phiên học lên mấy lượt, thân mình cũng rướn lên như giấy chết, nhưng dường như vẫn không chết nổi. Miệng ông ta ngáp ngáp một hồi lâu mới thốt nên lời:

- Hắn nói là quà... quà hắn dành tặng đệ. Bọn ta... đều là quà tặng... Hắn nói sẽ sớm gặp.. mặt...

Điền Phi Long nghe không hiểu gì hết, chàng áp tai vào tận miệng của Vũ Trấn Phiên để nghe cho rõ những lời thiếu thào qua hơi thở:

- Ta bỏ chạy, ta sợ... Kinh khủng quá... Nhục... nhục nhã quá... Ta chết nhục nhã quá... Học...

Một vòi máu theo tiếng nấc cuối cùng trào ra, bắn đầy lên mặt mũi đầu tóc Điền Phi Long.

Vũ Trấn Phiên rướn người lên rồi xuôi tay.

Điền Phi Long nghiêng răng như muốn vỡ, chàng ôm chặt lấy xác sư huynh, cố níu kéo chút hơi ấm còn sót lại.

Lửa bốc cao, không khí trong sảnh đường đã cạn kiệt, lại nóng như trong một lò than, tòa đại điện đang biến thành hỏa ngục kinh hoàng.

Thần Phong Bảo diệt vong rồi...

o0o

Diễn Phi Long mở mắt ra.

Chàng không nghĩ mình còn mở được mắt ra, cũng không hi vọng mình còn mở mắt ra, nhưng thực sự đã trông thấy bầu trời xanh ngắt, mây trắng vẫn vờ trôi.

Tĩnh lặng, yên bình.

Không chỉ có cảnh vật, mà trong lòng cũng thấy phẳng lặng. Không phải là thứ phẳng lặng của kẻ nhàn nhã, mà là cảm giác trống rỗng của một kẻ mất tất cả.

Không còn yêu thương, không còn thù hận, không còn đau khổ, cũng không còn ước muốn.

Thậm chí chàng cũng không buồn thắc mắc ai đã mang chàng ra khỏi biển lửa.

Chàng lại khép mắt lại.

o0o

Ngủ không được, nhưng chàng biết nếu mình cứ nằm mãi thì rồi cũng có lúc ngủ đi được, ngủ vĩnh viễn luôn. Thực ra ngủ hay thức cũng vậy, sống hay chết cũng vậy, còn ý nghĩa gì nữa đâu?

Mọi thứ đều không còn ý nghĩa gì nữa.

Thân thể, mạng sống chỉ là chỗ trú ngụ của linh hồn, khi linh hồn đã chết thì nơi trú ngụ có sụp đổ cũng chẳng ảnh hưởng gì.

o0o

Mặt trời lặn rồi lại lên, lên rồi lại lặn. Có lúc tuyết rơi, có lúc gió thổi, có lúc trời quang mây tạnh...

Chàng nằm đây lâu lắm rồi, không ngủ, mà cũng không hẳn là thức. Vẫn còn cảm giác tức là chưa ngủ, nhưng trong đầu trống rỗng, gần như không có lấy một dòng suy nghĩ, như vậy có thể coi là đang thức sao?

Có thể coi là đang sống sao?

o0o

Có người đến.

Chàng đã yếu lắm, cảm nhận chỉ còn mơ hồ, hơn nữa cũng chẳng quan tâm đến ngoại cảnh nên không nhận ra người đó là ai.

Người đó lay gọi chàng, khóc lóc, mang chàng đi chỗ khác, bón cho chàng một thứ nước giòn ngọt, tắm rửa cho chàng... Tất cả đều diễn ra trong sự đón nhận thờ ơ.

Dường như chàng coi mọi việc người đó làm đều không mấy may liên quan tới mình.

o0o

- Long ca, muội đây, Lan Lan đây! Tiêu Lan Lan đây!

Nàng cứ gọi mãi, gọi mãi. Không biết là đã gọi mấy vạn lần. Tiếng gọi càng lúc càng trầm xuống, càng lúc càng thâm thẳm. Nếu như gọi thêm mấy vạn lần nữa, không hiểu sẽ biến thành thứ tiếng gì.

Rốt cuộc thì chàng cũng mở mắt ra.

Chàng thấy một nụ cười tràn ngập hạnh phúc, chàng thấy một khuôn mặt đầm lệ, thấy một đôi mắt thiết tha quan hoài.

Nụ cười đó, nước mắt đó, ánh mắt đó dành cho cái xác đang nằm, tuyệt nhiên không hề liên quan tới chàng.

Cái xác biết thở đó đối với chàng vốn không có ý nghĩa gì.

Chàng lại khép mắt lại.

- Huynh không nhận ra muội sao? Lan Lan của huynh đây!

Nước mắt nóng hổi rơi trên trán, bàn tay nắm lấy tay chàng đang rung lên trong sự kìm nén tốt độ. Nhưng nhận ra thì sao? Nàng là Lan Lan, chàng biết, nhưng là Lan Lan thì đã sao?

o0o

Đại phu nói:

- Điền công tử vẫn bình thường. Lão muốn nói đến cơ thể, cơ thể của Điền công tử hoàn toàn khỏe mạnh. Nhưng tinh thần thì tổn hại nặng nề quá.

Lan Lan hỏi:

- Tinh thần tổn hại nặng nề như vậy thì có cách nào cứu vãn không?

Đại phu mỉm cười:

- Công tử vẫn nghe được lão và cô nương nói chuyện, nhưng không có phản ứng vì ngoại cảnh không tác động được tới tâm não. Lão tin rằng qua một thời gian nữa Điền công tử nhất định sẽ trở lại như xưa.

Ba tháng đã trôi qua kể từ ngày đại phu chẩn bệnh, Điền Phi Long vẫn không hề có chuyển biến, thậm chí càng ngày càng tiêu tụy yếu ớt hơn.

o0o

Trên đời không có gì là tuyệt đối, chỉ có hư không là tuyệt đối.

Thu qua, đông tới, vạn vật chuyển mình. Chỉ có hư không là vẫn vậy, cho dù là xuân, hạ, thu, đông thì hư không vẫn là hư không.

Lan Lan cứ nhẫn nại chăm sóc cho Điền Phi Long, nhẫn nại khuyên nhủ, nhẫn nại gọi tên chàng, hết ngày rồi lại đêm, không một chút cần nhẫn than vãn, dường như không gì có thể làm nàng nản lòng.

Suốt ba tháng ròng rã, nàng gần như không ngủ, ăn uống cũng rất thất thường. Đối với một người bình thường mà nói, đó là một thử thách không thể vượt qua. Nhưng nàng vẫn không gục xuống.

Nàng gầy đi nhiều, hai hốc mắt hõm xuống, khuôn mặt bầu bĩnh cũng trở nên héo úa, vàng vọt, nhưng ánh mắt khi nàng nhìn Diên Phi Long vẫn tha thiết nhiệt tình.

Diên Phi Long so với nàng còn thảm hại hơn, thân thể chàng đã trở nên gầy guộc như que củi, sắc mặt tái tái, đôi mắt lúc nào cũng nhìn trừng trừng một cách vô thức.

Lúc này tiết trời đã khá lạnh, tuy không có tuyết nhưng gió đông căm căm, sương muối phủ trắng lá cây ngọn cỏ. Sự lạnh lẽo ấy với người khỏe mạnh thì không có gì đáng ngại, nhưng Diên Phi Long lại vô cùng yếu ớt, cứ thỉnh thoảng lại run lên từng chập.

Thấy Diên Phi Long khổ sở vì lạnh, Lan Lan đành phải ra bìa rừng kiếm củi. Nàng vốn yếu đuối, chẳng thể bẻ được những cành củi lớn, nên chỉ còn cách xách giỏ đi nhặt những cành lá nho nhỏ rơi vãi trên đất. Thứ củi đó tuy rằng dễ bắt lửa, nhưng lại cháy hết nhanh vô cùng, nàng kiếm củi cả ngày cũng chỉ đủ dùng trong một đêm là hết nhẵn.

Hôm đó trời mưa phùn, bụi mưa giăng giăng trắng xóa khắp nơi, Lan Lan không thể đi kiếm củi, trong lòng lo âu vô cùng.

Nàng tìm loanh quanh trong nhà, thấy có thứ gì không quan trọng, khả dĩ có thể đốt được thì đều gom lại một chỗ, chờ đến đêm sẽ dùng tới.

Diên Phi Long nằm một góc, chốc chốc lại ho lên từng chập.

Bên ngoài chợt có tiếng người huyên náo, rồi cánh cửa gỗ bị một ai đó đập tung ra, hai hán tử ướt nhẹp xông xộc tiến vào. Lan Lan hốt hoảng la lên:

- Các người là ai?

Hán tử đi đầu mặt đỏ chằng đỏ chịt, dáng người thô kệch dềnh dàng, chân tay xù xì như gốc cây, hấn cười khà ố:

- Chà chà! Hơi gầy một tí nhưng vẫn quá được!

Gã đứng đằng sau cười tít mắt:

- Lão đại, chúng ta đúng là gặp vận đỏ.

Gã mặt đỏ gật gù:

- Lão hòa thượng kia quả nhiên không lừa bọn ta! Căn lều lụp xụp này không ngờ lại có miếng mồi béo bở.

Lan Lan sợ hãi lùi lại góc nhà, nàng liếc mắt nhìn sang phía Điền Phi Long, chỉ thấy chàng vẫn nằm im như chết, chẳng mảy may động dung.

Hán tử mặt đỏ nhìn theo ánh mắt của nàng, bắt gặp thân hình tiểu tụy của Điền Phi Long thì cười phá lên:

- Mỹ nhân ơi mỹ nhân, tướng công nàng thế kia thì bỏ quách đi cho rồi!

Hắn vạch bắp tay cuộn cuộn lên, vỗ bình bạch vào ngực nói tiếp:

- Xem ta đây này! Thân thể tráng kiện, sức vóc hơn người, nàng theo ta nhất định sẽ vô cùng thích thú!

Lan Lan lắc đầu quây quây:

- Ta không theo, ta không theo!

Gã mặt đỏ cười khàn khàn:

- Để xem, lát nữa có khi nàng còn van xin ta cho nàng theo ấy chứ!

Hắn hất mặt:

- Bắt nàng lại cho ta!

Gã phía sau khoái trá tiến lên, Lan Lan nhìn thấy những khuôn mặt nham nhở, những điệu cười đùa cáng của bọn chúng thì sợ hãi vô cùng, lại thêm mùi hôi nồng nặc từ cơ thể bọn chúng tỏa ra khiến nàng muốn nôn mửa. Nàng kêu lớn:

- Có ai không? Có ai không? Cứu mạng!

Gã tùy tùng tiến sát lại, cười nhạt:

- Nàng kêu lớn lên, ở đây ngoài gã phu quân èo uột của nàng thì chẳng còn ai nữa đâu. Với lại bọn ta đâu có hại mạng nàng?

Nói rồi liền túm lấy một bên tay Lan Lan, nàng hét lên sợ hãi, vùng thoát ra nhưng không nổi, vừa lúc đó thì tay còn lại cũng bị nắm cứng. Nàng gào khóc trong cơn hoảng loạn:

- Xin các ngài tha cho! Tiểu nữ còn phải chăm sóc chàng! Không thể theo các ngài được!

Gã mặt đỏ sấn sổ xông tới, nghệt chặt lấy eo nàng, hắn cúi sát bộ mặt kinh tởm của hắn xuống, lão khào nói qua hơi thở hôi hám:

- Tiểu nương tử, ta sẽ cho nàng biết thế nào là sức mạnh của một nam nhân chân chính!

Nói rồi tiện tay xé toạc tấm áo cũ mục của Lan Lan, nàng kinh hoàng thét lên:

- Thả ta ra! Long ca, cứu muội với!

Đột nhiên, một giọng nói yếu ớt phía sau nàng cất lên:

- Thả... nàng ra... nếu các người còn muốn sống...

Gã mặt rỗ nhìn qua, thì thấy Điền Phi Long đã ngồi dậy, toàn thân run rẩy xiêu vẹo, chỉ chực ngã vật ra tới nơi. Hắn cười khoái trá:

- Há há, bộ dạng người thì làm gì nổi bọn ta?

Tên tùy tùng tiện tay gạt một cái, Điền Phi Long liền ngã dúi dụi vào một góc, đầu đập cả vào vách tường. Lan Lan ngoảnh cổ lại nhìn, trông thấy bộ dạng đáng thương của chàng thì rú lên đau đớn:

- Long ca!

Lan Lan vùng mạnh một cái, không ngờ trong lúc nguy cấp, sức mạnh tiềm tàng trong con người bột phát, khiến nàng thoát ra khỏi tay gã mặt rỗ. Nàng nhào đến phía Điền Phi Long, nhưng gã tùy tùng đã túm nàng lại, ôm cứng. Hắn cọ bộ mặt nham nhở râu ria lên má nàng, đôi tay sùng sục mò mẫm, miệng cười khàn khạch:

- Dữ quá, dữ quá, thế mới thú chứ!

Gã mặt rỗ xông tới, tát vào mặt gã tùy tùng một cái, quát lớn:

- Tránh ra, nàng là của lão gia!

Nói rồi giằng Lan Lan ra khỏi tay tên tùy tùng, làm hắn mất đà văng về phía Điền Phi Long đang gượng ngồi dậy ở trong góc. Hắn liền túm lấy tóc chàng, giật ngược ra phía sau, tiện chân thúc mấy cái vào lưng, giận giữ nói:

- Tiểu cẩu, nhìn nương tử người đi, nhìn cho rõ vào!

Điền Phi Long bị thúc mấy cái vào lưng thì hộc lên một tiếng, dạ dày như lộn ngược lên, lồng ngực thắt lại, không thở được. Nhưng đôi mắt chàng vẫn mở trừng trừng...

Lan Lan bị khối thịt hung bạo áp chế, không sao cử động được. Nàng ngược mắt lên nhìn Điền Phi Long, chỉ thấy khuôn mặt chàng nhăn nhúm lại trong nỗi đau khổ và bất lực tột cùng. Chàng vẫn không ngừng vùng vẫy, không ngừng gào thét những âm thanh thống hận, ghê rợn, nhưng không thể thoát ra khỏi tay của gã tùy tùng...

Trong tình cảnh như thế, cùng với nước mắt đã chảy rơi, không ngờ còn có một nụ cười.

Đó là nụ cười hạnh phúc nhất trên thế gian, mà cũng thê lương nhất trên thế gian.

Rốt cuộc nàng cũng nhìn ra.

Là tình cảm chôn dấu bao nhiêu năm. Là giây phút không còn gì để che dấu.

Đau đớn có là gì?

Nhục nhĩ có là gì?

Sinh ly tử biệt cũng chẳng qua là một cái chớp mắt vậy thôi.

Nàng quay mặt đi, cắn mạnh răng, phun cả máu lẫn mẫu lưỡi vào mặt gã đại hán. Hắn giật mình hốt hoảng nhảy lùi lại, kinh hãi nhìn Lan Lan giãy lên mấy cái trước khi lìa bỏ cõi trần.

o0o

Đã đủ chưa? Đã đủ chưa?

Ta còn gì nữa? Lão Thiên ơi, lấy nốt đi!

--- o0o ---